

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สืบเนื่องจากรัฐมีหน้าที่พัฒนาประเทศและพิทักษ์รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ ความมั่นคงของรัฐ ผลประโยชน์แห่งชาติ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สิ่งต่างๆเหล่านี้จำเป็นที่รัฐต้องสร้างความมั่นคงให้เกิดขึ้น

ในตำราของวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร “ความมั่นคงแห่งชาติ” หมายถึง “สถานะของชาติที่ปลอดจากการรุกรานทางการทหารหรือการ โจมตีทางทหาร หรือปลอดภัยจากการบ่อนทำลายทางการเมือง หรือเศรษฐกิจ จนสามารถดำรงความเป็นชาติอยู่ได้ เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์แห่งชาติโดยไม่ต้องเผชิญหน้ากับการแทรกแซงอย่างได้ผลจากภายนอกประเทศ”

เมื่อความมั่นคงแห่งชาติเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาประเทศ จึงสมควรทำความเข้าใจขอบเขตความหมายของ “ความมั่นคงแห่งชาติ” สำหรับ “ความมั่นคงแห่งชาติ” ตามนัยกฎหมายสามารถทำการศึกษาวิเคราะห์จากบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องได้แก่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ 2550 พระราชบัญญัติว่าด้วยการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2495 และพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ 2548 โดยที่บทบัญญัติแต่ละฉบับแม้จะมีลำดับศักดิ์ที่แตกต่างกัน แต่ก็ทำให้เข้าใจได้ว่าต่างก็มีนัยเดียวกันกับ “ความมั่นคงแห่งชาติ”

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดบทบาทหน้าที่ของรัฐไว้ใน มาตรา 77 ความว่า

“รัฐต้องพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ และต้องจัดให้มีกำลังทหาร อาวุธยุทโธปกรณ์ และเทคโนโลยีที่ทันสมัยจำเป็นและเพียงพอ เพื่อพิทักษ์รักษาเอกราช อธิปไตย ความมั่นคงของรัฐ สถาบันพระมหากษัตริย์ ผลประโยชน์แห่งชาติ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และเพื่อการพัฒนาประเทศ”

พระราชบัญญัติว่าด้วยการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2495 มาตรา 3 บัญญัติว่า

"สถานการณ์ฉุกเฉิน" หมายความว่า สถานการณ์อันอาจเป็นภัยต่อ ความมั่นคงหรือความปลอดภัยแห่งราชอาณาจักรหรืออันอาจทำให้ประเทศตกอยู่ในภาวะคับขัน หรือภาวะการรบหรือการสงครามตามที่จะได้มีประกาศให้ทราบ

“ความมั่นคงหรือความปลอดภัยแห่งราชอาณาจักร หมายความว่า การให้เอกราชของชาติหรือสวัสดิภาพของประชาชนอยู่ในความมั่นคงปลอดภัย รวมตลอดถึงการให้ประเทศดำรงอยู่ในการปกครองระบอบประชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร”

พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ 2548 ประกาศใช้แทนกฎหมายว่าด้วยการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ 2495
มาตรา ๔ บัญญัติว่า

“สถานการณ์ฉุกเฉิน” หมายความว่า สถานการณ์อันกระทบหรืออาจกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือเป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐหรืออาจทำให้ประเทศหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของประเทศตกอยู่ในภาวะคับขันหรือมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา การรบหรือการสงคราม ซึ่งจำเป็นต้องมีมาตรการเร่งด่วนเพื่อรักษาไว้ซึ่งการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เอกราชและบูรณภาพแห่งอาณาเขต ผลประโยชน์ของชาติ การปฏิบัติตามกฎหมาย ความปลอดภัยของประชาชน การดำรงชีวิตโดยปกติสุขของประชาชน การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ ความสงบเรียบร้อยหรือประโยชน์ส่วนรวม หรือการป้องกันหรือแก้ไขเยียวยาความเสียหายจากภัยพิบัติสาธารณะอันมีมาอย่างฉุกเฉินและร้ายแรง

อนึ่งพระราชกำหนดฉบับนี้ได้รับการประกาศใช้แทนกฎหมายว่าด้วยการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ 2495 ที่ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้วโดยปรากฏหมายเหตุแนบท้ายดังนี้

“เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดฉบับนี้ คือ โดยที่กฎหมายว่าด้วยการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว บทบัญญัติต่าง ๆ ไม่สามารถนำมาใช้แก้ไขสถานการณ์ที่มีผลกระทบต่อนามันคงของรัฐที่มีหลากหลายรูปแบบให้ยุติลงได้โดยเร็ว รวมทั้งไม่อาจนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหาที่เกิดจากภัยพิบัติสาธารณะและการฟื้นฟูสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนที่ได้รับความเสียหายและเนื่องจากในปัจจุบันมีปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ ซึ่งมีความร้ายแรงมากยิ่งขึ้นจนอาจกระทบต่อเอกราชและบูรณภาพแห่งอาณาเขตและก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยในประเทศ รวมทั้งทำให้ประชาชนได้รับอันตรายหรือเดือดร้อนจนไม่อาจใช้ชีวิตอย่างเป็นปกติสุข และไม่อาจแก้ไขปัญหาด้วยการบริหารราชการในรูปแบบปกติได้ สมควรต้องกำหนดมาตรการในการบริหารราชการสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินไว้

เป็นพิเศษเพื่อให้รัฐสามารถรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัย และการรักษาสิทธิและเสรีภาพของประชาชนทั้งปวงให้กลับสู่สภาพปกติได้โดยเร็ว จึงเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้เพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ และป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้”

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ 2550 มาตรา 77 ได้กำหนดบทบาทหน้าที่ของรัฐรวมทั้งวัตถุประสงค์และวิธีการที่ต้องดำเนินการที่แสดงถึงการมีหน้าที่พิทักษ์รักษาและพัฒนาประเทศ สรุปได้ดังนี้

รัฐมีหน้าที่พัฒนาประเทศและพิทักษ์รักษา สถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย บูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐและจัดให้มีกำลังทหาร อาวุธยุทโธปกรณ์ เทคโนโลยีที่ทันสมัยจำเป็นและเพียงพอเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการพิทักษ์รักษาสิ่งที่เป็นสาระสำคัญของความเป็นชาติไทย ได้แก่เอกราชอธิปไตย ความมั่นคงของรัฐ สถาบันพระมหากษัตริย์ ผลประโยชน์แห่งชาติ การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

อย่างไรก็ตามไม่ปรากฏความหมายของความมั่นคงของรัฐในบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ แต่เป็นที่เข้าใจได้ว่าสืบเนื่องมาจากการที่รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดและใช้เป็นหลักในการปกครองประเทศและเป็นแนวทางในการจัดทำกฎหมายอื่นที่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญได้ ดังนั้นบทบัญญัติที่ได้รับการกำหนดไว้จึงกำหนดเฉพาะเนื้อหาหลักโดยปราศจากรายละเอียด แต่ก็ให้ใช้เป็นแนวทางในการออกกฎหมายขยายความได้

จากการศึกษาพบว่าได้ปรากฏความหมายของคำว่า “ความมั่นคง หรือความปลอดภัยแห่งราชอาณาจักร” บัญญัติไว้ในมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2495 เพื่อใช้ในการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินไว้เป็นพิเศษ ที่ทำให้เข้าใจได้ว่าความมั่นคงหรือความปลอดภัยแห่งราชอาณาจักรมีนัยเดียวกันกับ “ความมั่นคงของรัฐ”

สาระสำคัญของความมั่นคงหรือความปลอดภัยแห่งราชอาณาจักรหรือแห่งชาติหรือแห่งรัฐหมายถึงการที่ชาติต้องมีเอกราช ประชาชนต้องมีความมั่นคงปลอดภัยหรือมีสวัสดิภาพ และประเทศชาติต้องมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยภายใต้บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

เมื่อการออกกฎหมายโดยย่อต้องสอดคล้องกับสภาพสังคมยังผลให้ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกกฎหมายใดที่ล้าสมัยและไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ ดังนั้นในปีพ.ศ 2548 ได้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติว่าด้วยการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ 2495 โดยปรากฏเหตุผลการตราพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ 2548 ความว่า

“เนื่องจากในปัจจุบันมีปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ ซึ่งมีความร้ายแรงมากยิ่งขึ้นจนอาจกระทบต่อเอกราชและบูรณภาพแห่งอาณาเขต และก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยในประเทศ

รวมทั้งทำให้ประชาชนได้รับอันตรายหรือเดือดร้อนจนไม่อาจใช้ชีวิตอย่างเป็นปกติสุข และไม่อาจแก้ไขปัญหาด้วยการบริหารราชการในรูปแบบปกติได้”

จากเหตุผลข้างต้นจึงมีการกำหนดความหมายหรือขอบเขตของและวัตถุประสงค์ของสถานการณ์ฉุกเฉินที่เป็นมาตรการเร่งด่วนต้องมีไว้เพื่อรักษาไว้ซึ่งสิ่งสำคัญต่อไปนี้

1. การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขของรัฐตามรัฐธรรมนูญ
2. เกราชและบูรณภาพแห่งอาณาเขต
3. ผลประโยชน์ของชาติ
4. การปฏิบัติตามกฎหมาย
5. ความปลอดภัยของประชาชน
6. การดำรงชีวิตโดยปกติสุขของประชาชน
7. การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ
8. ความสงบเรียบร้อยหรือประโยชน์ส่วนรวม
9. การป้องกันหรือแก้ไขเยียวยาความเสียหายจากภัยพิบัติสาธารณะอันมีมาอย่างฉุกเฉินและร้ายแรง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอสรุปขอบเขตความหมายของ “ความมั่นคงแห่งชาติ” ที่อาศัยการศึกษาวิเคราะห์บทบัญญัติกฎหมายดังที่กล่าวข้างต้น โดยสามารถจำแนกความหมายได้ 2 นัย ได้แก่

ความหมายอย่างแคบ “ความมั่นคงแห่งชาติ” หมายถึงการที่ชาติต้องมีเอกราชหรือมีอิสระในการปกครองตนเอง ประชาชนต้องมีความมั่นคงปลอดภัยหรือมีสวัสดิภาพ และประเทศชาติต้องมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขของรัฐตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

ความหมายอย่างกว้าง “ความมั่นคงแห่งชาติ” หมายถึงสถานะของชาติที่ปลอดภัยจากภัยคุกคามทุกรูปแบบทั้งภายในและภายนอกประเทศไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของการใช้กำลังรุกรานทางทหารหรือการบ่อนทำลายทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม พลังงาน เทคโนโลยีการสื่อสารรวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและสามารถดำเนินการตามวัตถุประสงค์แห่งชาติโดยมีอิสระในการปกครองตนเองตลอดจนได้รับการรับรองจากภายนอกและสามารถดำรงความเป็นชาติให้ประชาชนอยู่ร่วมกันอย่างปลอดภัย

ในการดำเนินการของรัฐเพื่อบรรลุเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ในบทบาทหน้าที่ที่ต้องรักษาความมั่นคงแห่งชาติจำเป็นที่รัฐต้องมีรายได้ที่ใช้ในการพัฒนาประเทศ รัฐจำเป็นต้องมีแหล่ง

รายได้ที่สำคัญ ได้แก่ รายได้ประเภทภาษี และที่ไม่ใช่ภาษี รัฐจึงต้องมีบทบาทหน้าที่สำคัญในการ จัดหารายได้ และสามารถนำรายได้ไปใช้ในการบริหารราชการแผ่นดิน และการสาธารณะด้าน ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการทหาร ด้านการรักษาสวัสดิภาพ ด้านความปลอดภัย ด้านเศรษฐกิจและ สังคม ในส่วนของการจัดเก็บภาษีนั้นแม้รายได้ประเภทภาษีจะเป็นรายได้ของรัฐ แต่ก็เป็นการใช้จ่าย ที่ประชาชนต้องแบกรับภาระ ดังนั้น เพื่อให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดี มีความสุข และให้ความ ร่วมมือในการเสียภาษี รัฐจึงต้องใช้ความระมัดระวังและรอบคอบอย่างยิ่งในการจัดเก็บภาษี และ ให้ความเป็นธรรมกับผู้เสียภาษี เพื่อได้รับการยอมรับจากประชาชนส่วนใหญ่ และอยู่ร่วมกันอย่าง สงบสุขและมั่นคง

ในการการหารายได้ประเภทภาษีนั้น สิ่งที่รัฐนำมาใช้เป็นหลักฐานในการจัดเก็บภาษี หรือเครื่องวัดความสามารถในการเสียภาษีของบุคคล ซึ่งเรียกว่า “ฐานภาษี” นั้น ประกอบด้วย รายได้ (Income) มูลค่าของสินค้าและบริการที่ซื้อขายกัน (Expenditure/Consumption) และความ มั่งคั่งหรือทรัพย์สิน (Wealth/Property) การจัดเก็บภาษีที่เป็นส่วนเกินของรายได้ เรียกกันว่า “ภาษี ทรัพย์สิน” นั้น จึงเป็นแหล่งรายได้สำคัญของรัฐที่ใช้ในการบริหารราชการแผ่นดิน และการ สาธารณะด้านต่างๆ ภายใต้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กำหนดให้มีการกระจาย อำนาจการเงิน การคลังไปยังท้องถิ่นต่างๆ เพื่อให้สามารถหารายได้ไว้ในการจัดทำบริการ สาธารณะให้แก่ประชาชนในท้องถิ่นของตน เช่น การจัดการศึกษา จัดสร้างสาธารณูปโภค และการ พัฒนาอื่นๆ เป็นต้น การจัดเก็บภาษีทรัพย์สินระดับท้องถิ่นที่อยู่ในอำนาจของ เทศบาล องค์การ บริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา จึงถูกกำหนดขึ้นภายใต้เหตุผลดังกล่าว

กฎหมายที่ให้อำนาจท้องถิ่นจัดเก็บภาษีทรัพย์สิน ได้แก่ พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือน และที่ดิน พุทธศักราช 2475 และพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พุทธศักราช 2509 อย่างไรก็ตาม กฎหมายทั้งสองฉบับนี้ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว ประกอบกับสภาพสังคม และความเป็นอยู่ เปลี่ยนแปลงไป เนื้อหาสาระบัญญัติ และหลักการต่างๆ อาจไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมใน ปัจจุบัน อาจก่อให้เกิดปัญหาด้านต่างๆ เช่น การสะสมที่ดินและโรงเรือนจำนวนมากของประชาชน ความไม่สมบูรณ์และความไม่เหมาะสมของบทบัญญัติ การตีความกฎหมายที่แตกต่างกันของ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การเพิ่มภาระแก่ท้องถิ่นในการดำเนินการจัดเก็บภาษี เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ ปรากฏให้เห็นได้จากการเกิดข้อพิพาททางภาษี ทั้งในส่วนของฝ่ายปกครอง และในศาล ดังนั้น จึงมี ความจำเป็นที่จะต้องปฏิรูปกฎหมายภาษีทรัพย์สินเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพความเปลี่ยนแปลงใน ปัจจุบัน เพื่อให้ประชาชนในฐานะผู้เสียภาษียอมรับ ให้ความร่วมมือ และได้รับความเป็นธรรม อนึ่ง การปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายใดๆ จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการ ภาษีอากร และหลักกฎหมายภาษีอากร ทั้งนี้ เพื่อใช้ในการกำหนดบทบัญญัติกฎหมาย การตีความ

กฎหมาย และเป็นแนวทางในการวิเคราะห์สภาพปัญหา ตลอดจนผลกระทบด้านต่างๆ ที่เป็นผลมาจากการบังคับใช้กฎหมายนั้นๆ การศึกษาข้อขัดแย้งหรือข้อพิพาทที่เกิดขึ้นจากการบังคับใช้กฎหมายภายในโรงเรียนและที่ดิน ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการกำหนดบทบัญญัติ การตีความกฎหมาย การใช้ดุลยพินิจของเจ้าพนักงานภายใน ตลอดจนกระบวนการจัดเก็บภาษี ล้วนแล้วแต่มีความสำคัญที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์รูปแบบที่เหมาะสมของกฎหมายภาษีทรัพย์สินในอนาคต รวมทั้งกำหนดบทบัญญัติกฎหมายที่สอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน และสามารถรองรับข้อพิพาทที่อาจเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการบังคับใช้กฎหมายภาษีทรัพย์สิน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเข้าใจเหตุผลและความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขปรับปรุงกฎหมายภาษีทรัพย์สิน (ระดับท้องถิ่น) เพื่อสร้างความมั่นคงทางรายได้ให้กับประเทศ
2. เพื่อศึกษาแนวความคิด และหลักการพื้นฐานภายในที่นำมาสู่การกำหนดบทบัญญัติกฎหมายภาษีทรัพย์สินที่เหมาะสม และเป็นประโยชน์ต่อประเทศรวมถึงการบังคับใช้กฎหมายภายใน
3. เพื่อวิเคราะห์สภาพปัญหาและข้อจำกัดของการบังคับใช้กฎหมายภายในโรงเรียนและที่ดิน และกฎหมายภาษีบำรุงท้องที่ โดยพิจารณาจากข้อพิพาททางภาษีเพื่อนำมาสู่การแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบัน และความเป็นอยู่ที่เปลี่ยนแปลงไป
4. เพื่อศึกษาความไม่เหมาะสมของบทบัญญัติและความล้ำสมัยของกฎหมายภาษีทรัพย์สินระดับท้องถิ่นที่นำมาสู่การสะสมที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง
5. เพื่อเสนอแนะแนวทางการปฏิรูปกฎหมายภาษีทรัพย์สินเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดเก็บรายได้ประเภทภาษีอากรได้แก่ ภาษีโรงเรียนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ อันเป็นรายได้มาสู่กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล และมาสู่ประเทศชาติ ทำให้เกิดความมั่นคงแห่งรัฐ

ขอบเขตของการวิจัย

เป็นการวิจัยที่มุ่งเน้นถึงสาเหตุ ความสำคัญ และข้อจำกัดทางกฎหมายภายในโรงเรียนและที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่ ตลอดจนสภาพปัญหาการบังคับใช้กฎหมายภาษีทรัพย์สินระดับท้องถิ่นในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางรายได้ของรัฐโดยเป็นการศึกษาวิเคราะห์จากข้อพิพาท

ทางภาษีเพื่อนำมาสู่การปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายภาษี ภาษีโรงเรือนและที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่ ในส่วนของแนวทางการศึกษาวิเคราะห์ทฤษฎีและหลักกฎหมายภาษีอากรใช้การเทียบเคียงหลักการภาษีอากรของสาธารณรัฐฝรั่งเศส

วิธีดำเนินการวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การศึกษาวิเคราะห์ทฤษฎีภาษีอากรจากหนังสือ และตำรากฎหมายภาษีอากรของไทย และต่างประเทศ โดยเฉพาะตำราภาษีอากรของประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ประวัติความเป็นมา บันทึกข้อหารือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คำพิพากษาศาลฎีกา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อให้ผู้ที่สนใจกฎหมายภาษีทรัพย์สินสามารถศึกษาแนวความคิด เจตนารมณ์ หลักการพื้นฐาน โครงสร้างกฎหมาย ตลอดจนขอบเขตการตีความและการใช้ดุลยพินิจของเจ้าพนักงาน
2. เพื่อให้เกิดความรู้และเข้าใจในความแตกต่างของฐานภาษีอันจะนำไปสู่การตีความกฎหมายที่เป็นเอกภาพ และเป็นแนวทางถูกต้อง เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติงานของผู้เกี่ยวข้อง
3. เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาเนื้อหาของบทบัญญัติกฎหมายภาษีทรัพย์สินในอนาคต
4. เพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยมูลเหตุของปัญหากฎหมาย และความจำเป็นในการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงกฎหมายภาษีทรัพย์สิน ตลอดจนแนวทางในการแก้ปัญหาด้านต่างๆ